Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 20. stycznia 1906. **Część I.**

Nr. 1.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. października 1905 L. 92.080, w sprawie ustanowienia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Skałacie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Skałacie, dla dorosłych na 1 K 20 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 60 h dziennie począwszy od 30. września 1905 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 2.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. września 1905 L. 90.661, w sprawie ustanowienia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Turce.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem

Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Turce, dla dorosłych na 1 K 20 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 60 h dziennie, począwszy od 25. września 1905 roku

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 3.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 30. grudnia 1905 L. 14.975/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Hołosko małe, Hołosko wielkie, Kleparów, Kulparków, Krzywczyce, Lesienice i Weinbergen, powiatu Lwowskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Hołosko małe, Hołosko wielkie, Kleparów, Kulparków, Krzywczyce, Lesienice i Weinbergen, powiatu Lwowskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 4.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. grudnia 1905 L. 113.012, w przedmiocie zezwolenia gminie Zaleszczyki na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na mocy § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Zaleszczyki na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 17. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 36, a rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 4. stycznia 1901 Dz. u. kr. Nr. 21 do końca roku 1905 przedłużonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg dalszych pięciu lat t. j. od 1. stycznia 1906 począwszy do końca roku 1910, a to co do napojów spirytusowych i miodu w wysokości oznaczonej w przytoczonej powyżej ustawie krajowej, zaś co do piwa z tem ograniczeniem, że opłata gminna od tego napoju będzie w dotychczasowej wysokości pobierana tylko do końca roku 1909, zaś w roku 1910 w kwocie 2 kor. od hektolitra.

Wódka ma być jednak wolną od powyższej opłaty w tych wszystkich wypadkach, w których w myśl § 6 rozporządzenia cesarskiego z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 wolną jest ona od podatku konsumcyjnego państwowego.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 5.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 14. grudnia 1905 Dz. u. p. Nr. 191, tyczące się cennika leków na pierwszą połowę 1906 r.

Termin ważności rozporządzenia ministeryalnego z 2. grudnia 1904 Dz. u. p. Nr. 137 tyczącego się cennika leków na rok 1905 zostaje prze-

dłużony do końca czerwca 1906 i do tego też czasu zawarte ceny w cenniku leków na rok 1905 obowiązują o tyle, o ile one nie zostały zmienione w poniżej umieszczonej tabeli.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurgowie upoważnieni do prowadzenia apteki domowej, względnie weterynarze winni się ściśle trzymać tych cen i zaopatrzyć się w jeden drukowany egzemplarz tychże.

Zmienione ceny w cenniku leków.

Nazwa środka leczniczego	Ilość gram	Cena halerzy
a) Co do środków leczniczych farmakopei.		
Acidum benzoicum	1	6
„ tartaricum	10	8
„ „ pulv.	10	10
Aloë pulv.	10	6
Amygdalae dulces	10	5
„ decortic.	10	6
Amylium nitrosum	1	4
Antipyrinum	1	5
Araroba depurata	1	6
Argentum nitric. cryst.	1	18
„ „ **fusum**	1	20
Cantharides pulv.	10	36
Chininum bisulfuric.	1	12
„ hydrochlor.	1	15
„ sulfuricum	1	12
Chloroformium	10	10
Cortex Condurango rudit. tus.	10	5
Elemi	10	6
Extr. Belladonnae fol.	1	18
„ **Cannabis Indic.**	1	43
„ **Condurango fluid.**	10	30
„ **Hydrastidis fluid.**	10	90
Flores Chamomillae Rom.	10	6

Nazwa środka leczniczego	Ilość gram	Cena halerzy
Flores Cinae	10	6
„ Rhoeados sciss.	10	10
„ Tiliae sciss.	10	6
„ Verbasci	10	14
Folia Sennae de Tinn. sine res. . . .	10	15
Fructus Coriandri . . , . . .	100	24
„ Juniperi rudit. tus.	100	16
„ Vanillae	1	16
Glandulae Lupuli	1	8
Glycerinum	19	5
Herba Absynthii sciss.	100	30
Herba Cannab. Indic. sciss. . . .	10	30
Herba Galeopsidis sciss.	10	8
„ Millefolii sciss.	100	26
„ Violae tricoloris sciss. . . .	100	40
Hydrarg. bijodat. rubrum . . .	1	10
„ jodatum flavum . . .	1	10
Jodum	1	12
Kalium jodatum	10	75
	100	540
„ „ pulv.	10	80
	100	600
Kamala	1	4
Lactucarium	1	12
Lignum Guajaci sciss.	10	3
Manna cannulata	10	16
„ communis elect.	10	8
Mentholum	1	8
Natrium benzoicum	10	25
„ jodatum	10	95
	100	660
„ salicylicum pulv.	10	14
Oleum Amygdalarum	10	12
„ Citri	1	6
„ Jecoris Aselli	100	35
„ Juniperi	10	20

Nazwa środka leczniczego	Ilość gramy	Cena halerzy
Pepsinum	1	5
Physostigminum salicylic.	0·01	12
Radix Hydrastidis rud. tus.	10	48
„ Ipecacuanh. rud. tus.	1	6
„ „ pulv.	1	8
Radix Senegae sciss.	10	22
Resina elastica depur.	10	50
Saccharinum	1	12
Semen Colchici	10	10
Spiritus camphoratus	100	60
„ Vini concentr.	100	36
„ „ dilutus	100	30
Theobrominum	1	24
„ Natrio-salicyl.	10	190
Tinctura Jodi	10	22
Trionalum	10	135
b) Co do środków leczniczych dla zwierząt.		
Aloë gross. pulv.	100	25
Argentum nitric. fus. venal.	1	15
Flores Cinae gross. pulv.	100	45
Gummi Acaciae elect. II[da]	100	35

Bylandt w. r.

Nr. 6.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. grudnia 1905 L. 186.484, w sprawie badania pojazdów motorowych i egzaminowania ich kierowników.

Na podstawie rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych wydanego w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu z dnia 27. września 1905 Dz. p. p. Nr. 156, którem wydano policyjne przepisy bezpieczeństwa dla ruchu samochodów i motocyklów, wydaje c. k. Namiestnictwo następujące przepisy wykonawcze dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

A) Co do badania i zatwierdzania pojazdów motorowych.

§ 1.

Dla przeprowadzenia przepisanych w rozdziale III. wspomnianego rozporządzenia ministeryalnego badań (rewizyi) pojazdów motorowych ustanawia c. k. Namiestnictwo stosownie do przepisu § 14 tego rozporządzenia ministeryalnego dwie komisye składające się z trzech członków, z których jedna ma siedzibę we Lwowie a druga w Krakowie.

§ 2.

Podania o próbę po myśli §§ 13 i 17 wyżej wspomnianego rozporządzenia ministeryalnego należy wnosić do c. k. Namiestnictwa, które je przekaże komisyi.

Komisye mają przeprowadzić potrzebne badania przez dwóch członków, których wyznaczy przewodniczący. Gdyby przy tej próbie powstały wątpliwości, których ubiegający się o próbę usunąć nie jest skłonny, postanowi komisya na sprawozdanie wysłanych członków, czy należy od strony starającej się o próbę pojazdu zażądać formalnego oświadczenia się co do powstałych wątpliwości.

Na wezwanie przewodniczącego może w takim razie ubiegający się o próbę przedłożyć w ciągu ośmiu dni swoje oświadczenia.

§ 3.

Za badanie pojazdów motorowych należy złożyć taksę, która wynosi przy samochodach 50 K; przy motocyklach 30 K.

Markę stemplową na 2 K dla świadectwa próby i markę stemplową na 1 K na szkic wozu, wreszcie należytość 2 K za wystawienie świadectwa.

B) Co do egzaminowania kierowników pojazdów motorowych.

§ 4.

Do przedsiębrania egzaminu kwalifikacyjnego przewidzianego w § 21 rozdziału IV. wymienionego rozporządzenia ministeryalnego ustanawia c. k. Namiestnictwo komisarzy egzaminacyjnych we Lwowie i w Krakowie.

§ 5.

Podania o przypuszczenie do egzaminu, po złożeniu którego z pomyślnym skutkiem można dopiero u właściwej politycznej władzy powiatowej we Lwowie i w Krakowie w c. k. Dyrekcyi policyi prosić o pozwolenie na jeżdżenie, wnosić należy do c. k. Namiestnictwa.

Podania te mają zawierać następujące dane:

1. nazwisko i stan zgłaszającego się do egzaminu;

2. dzień i rok urodzenia;

3. miejsce zamieszkania (w miastach z podaniem bliższego adresu);

4. oznajmienie, dla którego rodzaju względnie dla których rodzajów pojazdów motorowych ubiegający się pragnie zdawać egzamin.

Przy tem należy rozróżnić:

a) pojazdy motorowe z motorem eksplodującym;

b) pojazdy motorowe z motorem parowym;

c) pojazdy motorowe z motorem elektrycznym;

d) motocykle o kilku kołach, względnie motocykle z wózkami do przypinania;

5. a wreszcie należy podać gdzie zgłaszający się do egzaminu wyuczył się kierowania pojazdem.

Okoliczności podane ad 2. należy udowodnić dokumentem. Do 4. b) należy przedłożyć także świadectwo ze złożonego egzaminu dla obsługi kotła, ewentualnie, o ile zajdzie tego potrzeba, dla obsługi maszyny.

§ 6.

Za egzamin należy złożyć taksę egzaminacyjną w kwocie 10 K. Na świadectwo należy złożyć należytość stemplową 2 K. Dostarczenie pojazdu jest rzeczą zgłaszającego się do egzaminu.

Potocki w. r.

Nr. 7.

U s t a w a

z dnia 16. grudnia 1905 w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Złoczowie, na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 120.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Złoczowie, zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki, w kwocie 120.000 koron, na pokrycie połowy kosztów budowy powiatowego szpitala powszechnego w Złoczowie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 16. grudnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. grudnia 1905 L. 112.599, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Rozdole koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr pod Brzeziną na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Rozdole, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr pod Brzeziną na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Rozdole przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr pod Brzeziną, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień, zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Rozdole.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 9. grudnia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 9.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. grudnia 1905 L. 122.176, w sprawie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Brodach.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 86 ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Brodów na pobór $73\frac{1}{2}\%$ dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i 100% takiegoż dodatku od wina, a to na przeciąg lat trzech, począwszy od roku 1906.

We Lwowie, dnia 29. grudnia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 10

U s t a w a

z dnia 23. grudnia 1905 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zmiany obszarów reprezentacyi powiatowych w Krośnie, Jaśle i Rzeszowie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski „Bonarówka“ mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Krośnie, zaś gmina i obszar dworski „Wysoka“ z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Jaśle do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Rzeszowie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wallsee, dnia 23. grudnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 11.

U s t a w a

z dnia 20. grudnia 1905 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zarządzeniach z powodu wygaśnięcia prawa propinacyi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

W wykonaniu postanowienia § 46 ustawy z dnia 22. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 30, jakoteż celem wzmocnienia skarbu krajowego, a tem samem umożliwienia krajowi spełnienia ekonomicznych i kulturalnych zadań, pobierane będą na rzecz funduszu krajowego od 1. stycznia 1911 do 31. grudnia 1920 w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z wyjątkiem obszarów obejmujących miasta Lwów i Kraków, a uznanych pod względem podatku spożywczego za zamknięte, opłaty szynkarskie, które mają przynieść rocznie najmniej 7.000.000 K stosownie do postanowień, zawartych w następujących §§ 1—21.

§ 1.

Opłatę szynkarską w wymiarze ustanowionym wedle § 9 winny uiszczać:

1. Osoby, trudniące się na własny rachunek wyszynkiem pędzonych napojów wyskokowych, wina, półwina, wina sztucznego, wina owocowego, moszczu owocowego, miodu, napojów miodowych lub piwa.

2. Osoby, sprzedające na własny rachunek sposobem zarobkowym bezpośrednio konsumentom, jednak nie do spożycia w lokalu przedsiębiorstwa, pędzone napoje wyskokowe, wino, pół wino, sztuczne wino, wino owocowe, moszcz owocowy, miód lub napoje miodowe w naczyniach otwartych lub zamkniętych, lecz nie na sposób w handlu używany o pojemności poniżej 25 litrów przy wódce, a poniżej 50 litrów przy innych napojach (drobna sprzedaż).

Sprzedaż wódki w naczyniach otwartych w ilości poniżej $^1/_8$ litra, a innych wyżej wymienionych napojów w ilości poniżej 1 litra uważa się za wyszynk.

3. Osoby, które sprzedają na własny rachunek sposobem zarobkowym bezpośrednio konsumentom:

a) napoje wymienione pod 2. w naczyniach zamkniętych, sposobem w handlu używanym o pojemności poniżej 50 litrów;

b) piwo w naczyniach zamkniętych sposobem używanym w handlu o pojemności poniżej 10 litrów (handel detailiczny).

Na obowiązek uiszczania opłaty szynkarskiej nie ma wpływu okoliczność, czy przedsiębiorstwo wykonuje się za upoważnieniem, czy też bez upoważnienia.

§ 2.

Ci, którzy prowadzą przedsiębiorstwo, podlegające opłacie szynkarskiej (§ 1) winni są corocznie w czasie, który w rozporządzeniu wykonawczem oznaczonym będzie, zgłosić ustnie lub pisemnie u przynależnej władzy politycznej I.-instancyi:

1. nazwisko, względnie firmę przedsiębiorcy, a ewentualnie także zastępcy lub dzierżawcy;
2. miejsce i numer domu lokalu przedsiębiorstwa;
3. rodzaj przedsiębiorstwa;
4. ilość, rozmiary i jakość ubikacyj przemysłowych;
5. ilość personalu pomocniczego, zatrudnionego w przedsiębiorstwie, podlegającem opłacie;
6. ilość napojów sprzedanych w ciągu poprzedniego roku kalendarzowego, podaną oddzielnie dla poszczególnych napojów i wedle rodzajów przedsiębiorstwa, oznaczonych w § 1.

Jeżeli przedsiębiorstwo, podlegające zgłoszeniu, wykonywano tylko przez część roku poprzedzającego, należy podać czas, przez który je w roku poprzednim wykonywano.

Jeżeli zaś przedsiębiorstwo, podlegające zgłoszeniu, otwarto dopiero w ciągu roku, należy je zgłosić najpóźniej na 3 dni przed otwarciem. W razie zaś, gdy przedsiębiorstwo, podległe zgłoszeniu, ma być tylko czasowo wykonywane, należy także podać przeciąg czasu, przez który ma to trwać.

W razie zaniechania w ciągu roku przedsiębiorstwa, opłacie szynkarskiej podlegającego, lub w razie zaszłej zmiany w osobie przedsiębiorcy, albo zmiany lokalu, lub wreszcie przejścia z jednego rodzaju przedsiębiorstwa w drugie (oznaczone w § 1 ad 1, 2, 3) należy w ciągu trzech dni po zaszłej zmianie zawiadomić o niej władzę polityczną I. instancyi.

§ 3.

Władza polityczna I. instancyi zarządzi wstępne zbadanie nadeszłych zgłoszeń, a w razie potrzeby uzupełni je lub sprostuje na podstawie odpowiednich dochodzeń, których wynik należy przedstawić osobom obowiązanym do uiszczania opłaty.

Wymieniona władza jest także obowiązaną co do tych osób, które zaniedbały przepisanego zgłoszenia niezależnie od postępowania karnego, które ma być wdrożone (§ 20), zbadać z urzędu okoliczności, wpływające na wymiar opłaty szynkarskiej.

Co do przedsiębiorstw podlegających opłacie z miast objętych ustawą z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, należy w toku postępowania wstępnego, wysłuchać zawsze męża zaufania przez burmistrza odnośnego miasta wyznaczonego.

§ 4.

Dla oznaczenia opłaty szynkarskiej, jaką uiszczać mają corocznie osoby do tego obowiązane, ustanowioną będzie dla każdego powiatu politycznego w siedzibie władzy politycznej I. instancyi Komisya szacunkowa, dla całego zaś obszaru, w którym niniejsza ustawa obowiązuje, Komisya apelacyjna.

§ 5.

Komisya szacunkowa ma się składać: z naczelnika władzy politycznej I. instancyi lub tegoż zastępcy jako przewodniczącego, z dwóch członków, wyznaczonych przez c. k. Namiestnika, z których jeden ma być wybranym na wniosek Wiceprezydenta c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z grona państwowych urzędników skarbowych i z dwóch członków wyznaczonych przez Wydział krajowy, a to jednego wyznaczonego na wniosek Rady powiatowej, a drugiego wybranego z pośród obowiązanych do uiszczania opłaty szynkarskiej danego powiatu na podstawie terna, przedłożonego przez dotyczącą Izbę handlową i przemysłową.

Każdy członek Komisyi otrzyma zastępcę, wyznaczonego w sposób powyżej podany.

§ 6.

Komisya apelacyjna ma siedzibę we Lwowie i składa się z Marszałka krajowego lub tegoż zastępcy jako przewodniczącego, z pięciu członków,

wyznaczonych przez c. k. Namiestnika, z których dwaj mają być na wniosek Wiceprezydenta c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z grona państwowych urzędników skarbowych wybrani; z dwóch członków wyznaczonych przez Prezydenta c. k. wyższego sądu krajowego we Lwowie z pośród urzędników sędziowskich i z pięciu członków wyznaczonych przez Wydział krajowy, z których trzej mają być wyznaczeni z koła obowiązanych do uiszczania opłaty szynkarskiej, a mianowicie po jednym z okręgu Izb handlowych i przemysłowych w Brodach, Krakowie i Lwowie, na podstawie osobnego terna, przez każdą z tych trzech Izb, Wydziałowi krajowemu przedłożonego.

Każdy członek Komisyi otrzyma zastępcę wyznaczonego w sposób powyżej podany.

§ 7.

Czas urzędowania członków i zastępców Komisyj szacunkowych i Komisyi apelacyjnej trwa lat trzy. Ustępujący mogą być ponownie wyznaczeni.

W miejsce członków i zastępców, którzy przed czasem ustąpili, mają być wyznaczeni następcy na resztę okresu w sposób oznaczony w § 5 i 6.

Komisye zwołuje przewodniczący w miarę zachodzącej potrzeby.

Do prawomocności uchwał Komisyi szacunkowej potrzebną jest oprócz przewodniczącego obecność przynajmniej dwóch członków lub zastępców. Do prawomocności uchwał Komisyi apelacyjnej potrzebną jest oprócz przewodniczącego obecność przynajmniej sześciu członków lub zastępców, a wśród nich przynajmniej jednego członka, należącego do stanu sędziowskiego. Komisyom służą prawa, określone w § 3, mogą one też powoływać do swych obrad znawców lub osoby, mogące dostarczyć wyjaśnień, które jednak w powzięciu uchwał nie biorą udziału. Uchwały Komisyi zapadają większością głosów; przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

§ 8.

Przewodniczący Komisyi, członkowie i ich zastępcy winni ścisłą zachować tajemnicę o rozprawach komisyjnych, jakoteż o doszłych skutkiem tego do ich wiadomości stosunkach stron obowiązanych do opłaty szynkarskiej.

Członkowie nienależący do stanu urzędników państwowych mają w ręce przewodniczącego złożyć przyrzeczenie w miejsce przysięgi, że obowiązku tego ściśle dopełnią.

Członkowie Komisyi i ich zastępcy, nie mieszkający w siedzibie Komisyi i nie będący urzędnikami państwowymi w czynnej służbie otrzymają z funduszu krajowego zwrot kosztów, które w rozporządzeniu wykonawczem oznaczone będą.

Do urzędników państwowych pozostających w czynnej służbie, stosują się każdoczesne przepisy o dyetach. Powstały skutkiem tego wydatek ponosi fundusz krajowy.

§ 9.

Komisya szacunkowa oznacza corocznie opłaty szynkarskie, które mają być uiszczane, z zastrzeżeniem podwyższenia mogącego nastąpić po myśli § 11.

Oznaczenie to ma nastąpić w granicach taryfy w § 10 zawartej na podstawie ustalonego w ubiegłym roku (§§ 3 i 7 ust. 5) odbytu napojów, podlegających opłacie szynkarskiej i z uwzględnieniem wszystkich innych okoliczności, które wpływają na rentowność przedsiębiorstwa, podlegającego opłacie.

W razie, jeżeli przedsiębiorstwa (rodzaju przedsiębiorstwa) nie prowadzono jeszcze przez przeciąg całego roku poprzedniego, należy spodziewany w roku wymiaru odbyt napojów, opłacie szynkarskiej podlegających, oznaczyć drogą szacunku.

Dla przedsiębiorstw (rodzajów przedsiębiorstw), które powstały dopiero w ciągu roku wymiaru, należy oznaczyć spodziewany w pozostałej części roku odbyt napojów, podlegających opłacie szynkarskiej, drogą szacunku (wymiar dodatkowy).

Przeciw uchwale komisyi służy tak przewodniczącemu jak i członkowi Komisyi, wyznaczonemu przez Wydział krajowy na wniosek Rady powiatowej, prawo odwołania się do Komisyi apelacyjnej w ciągu 14 dni, licząc od powzięcia uchwały, na ręce władzy politycznej I. instancyi.

§ 10.

Taryfa opłat szynkarskich.

Opłata szynkarska wynosi:	od	do
1. Dla pędzonych płynów wyskokowych od hektolitra czystego alkoholu w nich zawartego:		
a) w wyszynku	K 30	K 90
b) w drobnej sprzedaży	„ 20	„ 60
c) w handlu detailicznym	„ 12	„ 36
2. Dla wina, pół wina, sztucznego wina, wina owocowego, moszczu owocowego, miodu i napojów miodowych od hektolitra:		
a) w wyszynku	K 5	K 15
b) w drobnej sprzedaży	„ 3	„ 9
c) w handlu detailicznym	„ 2	„ 6

3. Dla piwa od hektolitra:	od	do
a) w wyszynku	K 0·40	K 0·80
b) w handlu detailicznym	„ 0·20	„ 0·40

§ 11.

Operat wymiarowy z oznaczonemi na rok wymiaru opłatami szynkarskiemi ma być z wyjątkiem wymiarów dodatkowych (§ 9 ust. 4) bezzwłocznie przedłożony Wydziałowi krajowemu. Jeżeli się okaże, że suma oznaczonych opłat szynkarskich z całego obszaru, w którym niniejsza ustawa obowiązuje, bez wliczenia dodatkowych wymiarów dosięga kwoty 7,000.000 K albo ją przewyższa, w takim razie kwoty, oznaczone przez Komisye, stanowią zarazem wysokość opłat szynkarskich, jakie poszczególnym stronom do uiszczenia przypisane być mają.

Jeżeli zaś suma ta nie dosięga kwoty 7,000.000 K, nastąpi stosunkowe podwyższenie wszystkich przez Komisye oznaczonych kwot, a podwyższone w ten sposób kwoty stanowią wysokość opłat szynkarskich, jakie stronom do uiszczenia przypisane być mają.

Nakazy płatnicze wystawia Wydział krajowy.

§ 12.

Przeciw nakazowi płatniczemu może strona wnieść odwołanie do Komisyi apelacyjnej. Odwołanie to ma być wniesione w ciągu 14 dni, licząc od dnia doręczenia nakazu, na ręce władzy politycznej I. instancyi.

Odwołania, wniesione na podstawie § 9 i na podstawie powyższego ustępu, ma władza polityczna I. instancyi przesłać Wydziałowi krajowemu, który je przedłoży Komisyi apelacyjnej.

Odwołania nie mają mocy powstrzymującej co do uiszczenia przypisanej opłaty szynkarskiej i co do jej ściągania.

§ 13.

Opłatę szynkarską należy uiszczać w ratach kwartalnych w dniu 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Wpłaty należy uskuteczniać w kasie krajowej; bliższe szczegóły określi rozporządzenie wykonawcze.

W pierwszym roku obowiązywania niniejszej ustawy będą terminy płatności podane w nakazie płatniczym.

W następnych latach winny osoby, obowiązane do uiszczania opłaty, nie mające jeszcze nakazu płatniczego na dany rok w terminie płatności pierwszej raty, uiścić opłatę szynkarską według zeszłorocznego przypisu, z zastrzeżeniem rozliczenia się w właściwym czasie.

§ 14.

W razie zaniechania w ciągu roku wykonywania przedsiębiorstwa, podlegającego opłacie szynkarskiej, należy opłatę w odpowiednim stosunku odpisać, skoro o zaniechaniu przedsiębiorstwa w właściwym czasie doniesiono.

Jeżeli w ciągu roku zaszła zmiana w osobie przedsiębiorcy bez równoczesnej zmiany rodzaju przedsiębiorstwa, opłata szynkarska, wymierzona poprzednikowi, przechodzi na następcę.

Przyrost i ubytek w opłatach szynkarskich, zaszłe w ciągu roku wymiaru a spowodowane czy to n. p. otwarciem w ciągu roku nowych przedsiębiorstw, czy też podwyższeniem lub zniżeniem opłat, zarządzonem na skutek odwołania, nie wpływają wcale na obliczenie i ewentualne podwyższenie opłat szynkarskich, dokonane po myśli § 11.

§ 15.

Od opłat szynkarskich, nieuiszczonych w ciągu 14 dni po upływie terminu zapadłości, pobierane będą — o ile zaległość w opłacie przenosi 50 K — procenta zwłoki po 1·3 h za każde 100 K i za każdy dzień licząc od dnia następującego po terminie zapadłości aż do dnia uiszczenia zaległości.

§ 16.

Zaległe opłaty szynkarskie i procenta zwłoki ściągane będą albo w myśl § 3 rozporządzenia ces. z 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. Nr. 96, albo w drodze egzekucyi sądowej.

§ 17.

Prawo funduszu krajowego wymiaru opłaty szynkarskiej po myśli niniejszej ustawy przedawnia się po upływie trzech lat, licząc od końca tego roku, w którym strona uczyniła zadość obowiązkowi zgłoszenia przedsię-

biorstwa tej opłacie podlegającego. Każda czynność urzędowa, podjęta w celu wymiaru i podana do wiadomości strony, przerywa przedawnienie.

Prawo funduszu krajowego żądania zapadłych opłat szynkarskich przedawnia się w sześć lat od dnia płatności.

§ 18.

Dla zbadania faktów, ważnych przy wymierzaniu opłaty szynkarskiej, uprawnione są organa urzędowe na mocy pisemnego upoważnienia przewodniczącego Komisyi szacunkowej zwiedzać w czasie ruchu przedsiębiorstwa lokale, w których przemysł jest wykonywany i badać zapasy.

Wgląd w księgi handlowe kontrybuenta dopuszczalny jest tylko na żądanie kontrybuenta lub za jego zgodą.

§ 19.

Każda gmina jest obowiązaną organom powołanym do wykonywania postanowień niniejszej ustawy, użyczyć na żądanie bezzwłocznie potrzebnej do ich urzędowania pomocy.

§ 20.

Przekroczenia niniejszej ustawy i rozporządzeń wykonawczych, o ile niema zastosowania ogólny kodeks karny, karane będą u osób podlegających opłacie szynkarskiej, a jeżeli one są osobami prawnymi u ich zastępców (zawiadowców) grzywną od 2 do 1000 K, lub karą aresztu od 6 godzin do trzech tygodni.

Kara aresztu może być nałożoną, jeżeli przekroczeniu towarzyszą szczególnie obciążające okoliczności lub kara pieniężna okazała się bezskuteczną. Nieściągalne kary pieniężne zamienione będą na areszt w granicach wyżej określonych.

Kara nie uwalnia od uiszczenia ukróconej ewentualnie opłaty szynkarskiej.

Osoby, wezwane w charakterze znawców lub dla dostarczenia wyjaśnień będą w razie niejawienia się bez podania powodu usprawiedliwiającego karane grzywną pieniężną od 2 K do 200 K, zaś grzywną do 1000 K, jeżeli w tym charakterze występując, podały rozmyślnie nieprawdziwe szczegóły.

Członkowie Komisyi, nie należący do stanu urzędników państwowych, którzy mimo należytego zaproszenia bez podania powodu usprawiedliwiają-

cego nieobecność na posiedzeniu się nie jawią, ulegną grzywnie od 2 K do 200 K; natomiast złamanie tajemnicy (§ 8) karane będzie grzywną od 100 do 1000 K

Postępowanie karne ma się odbywać według przepisów rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. kwietnia 1855 Dz. p. p. Nr. 61.

Karygodność czynności i zaniechań, ulegających karze na podstawie powyższych postanowień, przedawnia się po upływie roku.

Władze polityczne ściągają po myśli cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. p p. Nr. 96 kary pieniężne na korzyść ubogich tej gminy, w której obrębie zaszło przekroczenie.

Do członków Komisyi ze stanu urzędników państwowych należy w przypadkach przewidzianych w ust. 5 niniejszego paragrafu, stosować obowiązujące przepisy służbowe.

§ 21.

Dla dokonania w należytym czasie wymiaru opłat szynkarskich na r. 1911 można będzie począwszy już od 1. lipca 1910 wydać na podstawie postanowień niniejszej ustawy zarządzenia, potrzebne do przygotowania tego wymiaru.

Art. II.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 13. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 24, o poborze krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa przedłuża się pod warunkami w tej ustawie unormowanymi do 31. grudnia 1920.

Celem dalszego wzmocnienia skarbu krajowego i ze względu na uwolnienie konsumcyi piwa od ciężarów wskutek zniesienia prawa propinacyi podwyższa się wspomnianą opłatę krajową z wyłączeniem obszarów obejmujących miasta Lwów i Kraków, a uznanych pod względem podatku spożywczego, za zamknięte począwszy od 1. stycznia 1911 do 31. grudnia 1920 na 8 K od hektolitra. Gdyby jednakowoż dochód z opłaty od piwa po 8 K przekroczył w jednym roku kwotę 10 milionów K, natenczas ma nastąpić odpowiednie zniżenie wymiaru opłaty krajowej.

Co do uzupełniającego opodatkowania zapasów piwa z dniem 1. stycznia 1911 roku zastosowane będą analogicznie odnośne postanowienia ustawy w pierwszym ustępie powołanej.

Art. III.

Z dochodu uzyskanego z opłat pobieranych na mocy niniejszej ustawy (Art. I. i II.) przekazywać się będzie corocznie począwszy od roku 1911

tym miastom, którym przysługuje na ich obszarze z mocy ustawy z dnia 22. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 30 (§ 42) wyłączne prawo propinacyi do końca roku 1910, kwotę dwu milionów dwieście pięćdziesiąt tysięcy koron. Rozdział tej kwoty ma nastąpić według klucza, ustalonego osobną ustawą krajową.

Art. IV.

Rozporządzenie wykonawcze do niniejszej ustawy wyda c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. krajową Dyrekcyą skarbu i Wydziałem krajowym.

Art. V.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 20. grudnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r. **Kosel** w. r.

Nr. 12.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z 12. stycznia 1906 L. 1203, w przedmiocie zezwolenia gminie Bohorodczany na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu i piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala gminie Bohorodczany na mocy § 83 ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu i piwa, przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z 17. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 35,

a to na rok 1906 w wysokości w powyższej ustawie ustanowionej pod warunkiem, że powyższe opłaty nie mogą być żądane za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia, tudzież że wódka ma być wolną od opłaty we wszystkich tych wypadkach, w których wolną jest od podatku państwowego po myśli ces. rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 102 część II.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.